

ПЪРВАТА МИ ПРОЧИТНА КНИЖКА

(По случай Деня на книгата)

Споменитѣ приличатъ на шарени пеперудки. Цѣвне ли китна и весела пролѣтъ, пеперудкитѣ заиграватъ надъ пѣстритѣ цвѣтя и не ни даватъ миръ, догдето ги не уловимъ.

Една такава пѣстра пеперудка, единъ милъ споменъ отъ детинство ми изкача и заиграва предъ погледа ми всѣкога, когато видя нова, пѣстра книжка за деца. Гледамъ хубавитѣ книжки и шепна радостенъ:

— Честити сж малкитѣ българчета сега!.. Какви прекрасни книжки иматъ тѣ!.. Какви хубави списания!.. Где такова щастие въ нашето детинство, преди петдесетъ години?..

И заиграва предъ погледа ми споменътъ за първата прочетена отъ менъ книжка.

Голѣмъ съборъ се събираше всѣка година въ нашия малъкъ градецъ. Отъ всички села въ околията, па и отъ много други съседни околии идваха хора на събора. Седмици наредъ преди това се говорѣше само за него. А денъ два преди събора радостъ свѣтѣше по всички лица, особено по лицата на децата. Защото се строяха люлкитѣ, въртележкитѣ и се опъваха голѣмитѣ платна на цирка...

Срещу праздника цѣла нощъ градътъ гърмѣ и ехтѣ отъ гайди, пѣсни, свирки и тжпани. Сутринята хилядното множество плѣзна нагоре къмъ събора. Татко ни даде пари за събора. На мене даде отдѣлно десетъ стотинки. А десетъ стотинки тогава, преди петдесетъ години бѣха много пари. Стискахъ азъ парата здраво въ шепата си и крачехъ гордо-гордо къмъ събора. Мислѣхъ за хилядитѣ нѣща, които щѣхъ да видя и много отъ които можехъ да си купя.

Стигнахме на събора. Тамъ се носѣше чуденъ и страшенъ грохотъ отъ пѣсни, викове, гайди, свирки и бумтене на голѣмитѣ тжпани... Главата ми се замая, но се радвахъ безкрайно, като гледахъ въртележкитѣ и люлкитѣ, кждето се трупаха рояци деца, катерѣха се по тѣхъ, люлѣеха се, викаха и се въртѣха.

Сърдѣше ме само честото напомняне на майка ми:

— Дръжте се за ржце, да не се изгубите!..

А азъ бѣхъ ученикъ въ второ отдѣление, бѣхъ по-